

at holde Venstregrupperne sammen. Naar Ministeriet faldt, var det en ganske naturlig Følge af hele den Maade, hvorpaa hele Udviklingen var foregaaet. For mig stod det den Gang saaledes, at Folketinget havde spillet Fallit. Vi havde selv Erkendelsen af, at de Maaneder, der vare gaaede, vare tabte, og at der maatte gøres noget. Grev Holstein havde derfor Ret, da han første Gang tog Ordet som Konseilspræsident og udtalte: Folketinget kan ikke give blankt op, det maa for sin egen Værdigheds Skyld enes om en Løsning, der kan sendes til Landstinget.

Naar jeg nu kommer til at tale om Dannelsen af Ministeriet Holstein, og hvad der foregik den sørgelig berømte 13. August, saa agter jeg ikke at komme med nye Afsløringer. Jeg agter ikke at komme med andet, end hvad vi alle vide. Der er jo fremkommet Erklæringer dels fra Højregruppen, dels fra enkelte Medlemmer, men jeg havde helst set, at de ikke vare fremkomne, fordi de ikke udtale sig tilstrækkelig udførligt om alt, og det maa være Fremtiden forbeholdt at faa fuld Oplysning om alt, hvad der passerede den Dag. Men hvordan var Stillingen? „De 27“ og „de 22“ havde sluttet en Overenskomst, en fast og bestemt Overenskomst, som var ren og klar. Grev Holstein skulde danne et Ministerium paa Grundlag af denne Overenskomst. Den Henvendelse, der skete fra de ærede Medlemmer fra Verninge (Lindø) og Nyborg (N. Jensen) til Højregruppen, og da navnlig til de 3 Medlemmer af den, der vare Medlemmer af Hærudvalget, maatte disse 3 Medlemmer tro var direkte eller indirekte foranlediget af Grev Holstein. Derom kunde der ikke næres nogen som helst Tvivl; saaledes blev det opfattet af dem, og saaledes blev det opfattet af Gruppen. Og naar det da kom til det stærke Sammenstød den 20. Oktober mellem det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Halsted) og den daværende Konseilspræsident, saa laa der i og for sig ikke i de Ytringer, der kom fra det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds, noget, der kunde foranledige det, men det laa nærmest i den Maade, hvorpaa det blev taget af Konseilspræsidenten. Han brugte to Gange det stærke Ord: Det er ikke sandt! Og det blev brugt paa en meget uhyggelig Maade — jeg stod ganske nær, saa jeg hørte det. Dette Ord blev ikke paataalt af Formanden, saa det maa altsaa være parlamentarisk. Men i og for sig ville vi vistnok erkende, at vi ikke have Lov til

at gaa ud fra og ikke gaa ud fra, at noget Medlem vil sige en bevidst Usandhed. Det er muligt, at vi kunne sige noget urigtigt, fordi vi mangle Oplysninger, men ingen af os vil sige en bevidst Usandhed.

Formanden: Den forhenværende Konseilspræsident sagde ikke, at det var bevidst Usandhed.

N. P. Jensen: Nej, det indrømmer jeg. Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Halsted) udtalte sig altsaa i fuldstændig god Tro, og han fik Tilslutning fra alle sine Gruppemedlemmer. Vi maatte nemlig se Sagen paa samme Maade, for vi havde ikke de Oplysninger, vi behøvede. Det fik vi først, da vi af det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) fik Oplysning om den Maade, hvorpaa han var bleven behandlet af Grev Holstein, da han kom og meddelte denne, at man var villig til at tilraade Ministeriet Holsteins Dannelse paa Basis af den sluttede Overenskomst.

Hvad indeholdt nu Overenskomsten? Overenskomsten var slet ikke noget Forligsgrundlag. Man maa huske — og det skal siges bestemt med Hensyn til „de 27“ —, at de havde ikke givet noget som helst Løfte, saa man bagefter kunde tale om brudte Løfter. De havde ingen Udsigt givet hverken i den ene eller den anden Retning til, at de bagefter vilde gøre noget andet. De havde sagt: Saadan ville vi have det. Deres Standpunkt var rent og klart. Til det havde de Moderate sluttet sig. Men for Højres Vedkommende var der ikke Tale om noget Forlig, men om fuldstændig Underkastelse. Da det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) fik Konseilspræsidentens Svar, maatte han derfor føle sig lykkelig og glad paa sit Partis Vegne, fordi det nu stod med fuldstændig Frihed, og naar han ikke udtalte sig derom til Gruppen, og de to andre Medlemmer af Udvalget heller ikke gjorde dette, saa kan jeg ikke skønne rettere, end at de alle tre have lige stor Del af Skylden. Men sikkert nok er det, at var det blevet meddelt Højre, at Grev Holstein havde sagt, at han ingen Brug havde for Højre, saa var Sagen derved indtraadt i et andet Stadium, idet „de 49“ intet kunde gennemføre. Nu kunde man sige, at det var Højre magtpaaliggende at faa Sagen igennem, og derfor maatte det gøre Indrømmelser. Ja, men det var „de 22“ lige saa magtpaaliggende. „De 21“ bleve altsaa Tungen paa Vægtskaalen. Nu havde